

Avramescu Maria, clasa a IX-a, Colegiul Național Spiru Haret București

IRIȘI

Îmi amintesc,
În timp ce pașii mi-s purtați prin viață,
Îmi amintesc atât de bine,
Încât parcă nu mai știu nimic.
Îmi amintesc blândețea și frumusețea irișilor,
Ce frumos mi-au zâmbit...
O!... și ce haini pot să fie...
Sufletul mi-e plin de ei.
Acea nuanță ce mi se-mbibă în efemera ființă,
Strălucirea îmi orbește inima care capitulează,
Mă pătrunde din lateral, din față...
Ar spune multe, de-ar putea vorbi...
Să mă rezum, oare, doar la a-i privi?
Dar cu ce, cu ce?
Retina mi-a fost arsă de pastelul lor,
Soarele a devenit companionul preferat,
O lumină stranie m-a acaparat, iar eu sunt prinsă între ei,
Mă împing în față și în spate,
Mă învârt în fel și chip,
Dansez în cerc, ca un titirez,
Dar, tot ca un titirez,
Prind un moment de luciditate,
Și... uite-i acolo, irișii aceia!

Dar de ce se fărâcă petalele,

Curg tulpinile și îmi plânge sufletul?

De ce, de ce, de ce?

Peste osemintele irișilor s-a depus o pătură întunecată, de praf...

În zadar încearcă retinele să-i aducă la viață cu apă pură, nevinovată...

Gata...

S-au dus,

iar Soarele a apus.